

ಆತನೇ ಹೇಳಿದ್ದು, ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಾ ಆಫ್ ಟಾರ್ಗಟ್‌ನ ಕೇಸೊಂದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವೊಂದನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಕೋರ್ಟ್ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುತ್ತಂತೆ. ಅದೇನು ಕಥೆಯೋ, ವಾಸ್ತವವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕುತೂಹಲಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಬ್ಬರು ಪ್ರತಿದಿನ ಆ ಆಲದ ಮರದಡಿ ಸಂಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಅವರ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ ಮರವೂ ತಣ್ಣಲರನ್ನು ಬೀಸಿ, ಅವರ ತಲೆ ಸವರಿ ನೇವರಿಸಿ, ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಆ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರಣಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತ್ತಂತೆ. ಆಗಲೇ ಅವರನ್ನು ಒಂದು ದುಷ್ಟರ ಗುಂಪು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಆ ಸಂವೇದನೆ ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಉಂಟಾದರೂ ಅದನ್ನು ಆ ಪ್ರೇಮಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಾರದೇ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ತನ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದು, ಪ್ರಪಂಚದ ಬಗ್ಗೆ ಕಿವುಡರಾಗಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಅರ್ಥವೇ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆ ಮರದಡಿಯಲ್ಲೇ ಕೂಡಿದರಂತೆ. ಆಗಲೇ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲೆ. ಯಾರೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅತಿವಿಶ್ವಾಸ ಬೇರೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಆ ದುಷ್ಟ ತಂಡ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿ, ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆದು ಕೊಂದುಹಾಕಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬರಾದಮೇಲೊಬ್ಬರಂತೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರಂತೆ. ಅತಿಕಾಮುಕರಾಗಿದ್ದ ಅವರೆಲ್ಲರ ತುಳಿದಾಟಕ್ಕೆ ಹೂವಿನಂತೆ ನಲುಗಿಹೋದ ಆಕೆಯೂ ತೀವ್ರ ನೋವು ಮತ್ತು ರಕ್ತಸ್ರಾವದಿಂದ ಸತ್ತೇಹೋದಳಂತೆ.

ಆದರೆ ವೃದ್ಧನಂಥ ಆಲದ ಮರ, ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಸಲ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಮರ್ಮರ ಮರುಗುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಯಾವುದೇ ಗಾಳಿ, ಮಳೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಹುಯಿಲಾಡುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಅವರು ಆ ಕಡೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಆದರೆ ಉಳಿದ ಯಾರೇ ಬಂದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡದ ಆ ಮರ ಇವರು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಯಾಕೆ ಹೀಗಾಡುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಜಗಜ್ಞಾಹೀರಾಗಿ, ಅವರಿಗೂ, ಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಆ ಜೋಡಿಗಳ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮತ್ತು ಕೊಲೆಯ ಕೇಸಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿರಬಹುದೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಿಗೂ ಬಂದು ತನಿಖೆ ಮಾಡಲು ಆದೇಶಿಸಿದರಂತೆ. ಕೊನೆಗೆ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಅಪರಾಧಿಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಯಿತಂತೆ.

ಅಂಥದೇ ಅನುಭವ ಮಲೆನಾಡ ಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರಿಗೂ ಆಗಿತ್ತಂತೆ. ಅವರ ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿಯ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಆಲದ ಮರದ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾನೂರು ಹೆಗ್ಗಡತಿ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತ, ಆ ಮರಕ್ಕೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಕುಪ್ಪಳಿಯಿಂದ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗಲೆಲ್ಲ ನನ್ನ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಂತು ಬುತ್ತಿ ತಿಂದೋ, ನೀರು ಕುಡಿದೋ ದಣವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗಲೂ ನನ್ನಡಿ ಕುಳಿತು, ನನ್ನ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನೆಲ್ಲ

ಒಮ್ಮೆ ವಿಹಂಗಮ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣುಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೆಷ್ಟೋ ಕವಿತೆಗಳಿಗೆ ಬೀಜವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ನನ್ನ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗಲೇ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಆಲದ ಮರಕ್ಕೆ ನನ್ನಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂವೇದನೆಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂದ. ಅದರ ಎಲೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೇ ನಿಮಗೆ ಅರಿವಾದೀತು. ನನ್ನ ಎಲೆಗಳು ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ, ಅದರೊಳಗಿನ ನರನಾಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ರಚಿತಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆಯೆಂದು ನೋಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಕಲಾವಿದರು, ಪ್ರತ್ಯಹರಿತ್ತನ್ನು ಒಣಗಿಸಿ ತೆಗೆದು ಸುಂದರ ಕಲಾಕೃತಿ ತಯಾರಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆ ಆ ಆಲದ ಮರಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬರಬೇಕು. ಅದರಂತೆ ಕೊಲೆಯೋ ಅತ್ಯಾಚಾರವೋ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನಡೆಯಲೂ ನಾನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಅವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವರ ಗಮನ ಬೇರೆಡೆ ಸೆಳೆದು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಎಂದೇ ಐನೂರು ಚಿಲ್ಲರೆ ವರ್ಷಗಳ ನನ್ನ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಯೇ ವಿನಾ ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಪರಾಧವಾಗಲೀ, ಅತ್ಯಾಚಾರವಾಗಲೀ, ಕೊಲೆಯಾಗಲೀ ನನ್ನ ಬಳಿ ಸುಳಿಯದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಜಗಳ ಹೊಡೆದಾಟಗಳು ನಡೆದಿದ್ದಾವಲ್ಲ ಎಂದು ನೀವು ಕೇಳಬಹುದು. ಹೌದು. ಊರೆಂದರೆ ಕೊಳಗೇರಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಜನಗಳಿಗೆ ವಿವೇಚನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ. ನಾನೂ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಅವನ ಮೆದುಳನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆತ ಆ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೀಳು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಕಲಿಯುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾನೆ. ತಾನೊಂದು ಮಾಡುವುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮಾಡುವುದು, ಹೀಗೆ. ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರು ಕಲಿತ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಕೆಲವೊಂದು ಅಂಶ ಮಾತ್ರ ಇವರಿಗೆ ರಕ್ತಗತವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಾ, ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತನಗೇ ಅನುಭವವಾದಾಗಲೇ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕಿತ್ತಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ಹೊಡೆದಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ನಾನು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹೊಡೆದಾಡಿ ದೂರಾದಾಗಲೇ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಬಾಂಧವ್ಯದ ಬೆಲೆ ಅರಿವಾಗುವುದು. ಈ ಸಂಬಂಧ ಅನ್ನೋದು ನಾವು ಪಾಠ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ನೀತಿ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸ್ವಯಂ ವೇದ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಹಾಗೆ ದೂರಾಗುವುದರಿಂದಲೇ ಹತ್ತಿರವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ತಹತಹ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ಫುರಿಸುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಅರ್ಥವಾಗಲಿ ಬಿಡು ಎಂದೇ ನಾನೂ ಅನೇಕ ಸಲ ಯಾವುದೇ ಜ್ಞಾನಸೆಲೆಯನ್ನು

ಬೀಸದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರಶಾಂತ ನಾಯಕ ಬಂದ ವಿಚಾರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲವೇ... ಈತ ಮರಗಳ ಡಾಕ್ಟರಂತೆ. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಡಾಕ್ಟರಿರುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಸ್ಯಗಳಿಗೂ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂತೆ. ನಿಜ. ನಮಗೂ ಕಾಯಿಲೆ, ಕಸಾಲೆಗಳು ಬರುತ್ತವಲ್ಲವೇ? ಅದಕ್ಕೆ ಔಷಧೋಪಚಾರ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಸಸ್ಯ ಡಾಕ್ಟರು ಎನ್ನಲೇಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕಗಳು, ಕೀಟನಾಶಕಗಳಂಥ ನೂರಾರು ಔಷಧಿಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸುವ ಕ್ರಿಮಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ರೈತ ಯಾವುದೇ ತರಬೇತಿ ಇಲ್ಲದೇ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಕೂಡ ತಿಳಿಯದೇ ಅನಾಹುತಗಳಾಗಿರುವುದೂ ಉಂಟು. ಎಲ್ಲ ರೈತರ ಬುದ್ಧಿಮಟ್ಟವೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಹೊಸಹೊಸ ಹುಡುಗರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಳಬರು ಎಷ್ಟೊಂದು ಪೆದ್ದುಗಳಲ್ಲವಾ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನಷ್ಟೋ ಸಲ, ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ಎನ್ನುವುದು ಅನುಭವದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭದ್ರವಾದ ಬುನಾದಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು, ಒಂದು ನೈತಿಕತೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದೂ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ನೈತಿಕತೆಗಾಗಿಯೇ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ. ಕಾರ್ಲೊಮಾರ್ಕೊ ಆರ್ಥಿಕ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರೆ, ಗಾಂಧಿ ರಾಜಕೀಯ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನೂ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನೂ ಬೋಧಿಸಿದರು. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅಂದಾಗ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ... ಮನುಷ್ಯನೇನೋ ಆತ... ಒಂದು ದಿನವೂ ತನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಸುಖವನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ, ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಓದು, ಬರಹ, ತಿರುಗಾಟ, ಚಳವಳಿ, ಭಾಷಣ... ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಓದಬಹುದಾದಷ್ಟನ್ನು ಒಬ್ಬರೇ ಬರೆದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬರೆಯುವುದು ಎಂದರೆ ಓದುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾವಿರ ಪಾಲು ಕಠಿಣವಾದದ್ದು. ಅಷ್ಟು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ಮನುಷ್ಯ ಇನ್ನಷ್ಟು ಓದಿರಬೇಕು! ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ, ಓದಲಾಗದ ಈ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೆ ತಾನು ಬದುಕಿಯೇನು ಪ್ರಯೋಜನ ಎಂದು ಗಳಗಳನೆ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟರಂತೆ. ಪಾಪ, ತಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ನೀಡದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಇರಬೇಕು, ಬಹಳ ಬೇಗನೇ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ಬದುಕಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಇನ್ನೂ ಬಹಳಷ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆಯೂ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ನನ್ನ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಲಿಲ್ಲವಲ್ಲವೆಂಬ ತೀವ್ರ ವಿಷಾದ ಮಾತ್ರ ಆಗಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶಾಂತ ನಾಯಕನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆನಲ್ಲ. ಆತ ನನ್ನ ಎಲೆಗಳಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ತಂತಿಗಳಿರುವ ವೈರುಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ. ನನ್ನ ಬುಡಕ್ಕೆ ನನಗೆ ನೋವಾಗದಂತೆ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸೂಜಿಯಂಥ ಸಾಧನವನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ ಅದರಿಂದ